

تلفون نومروسی : يك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجه شنبه بازاری صاعقیلر خاننده ۱۶

آبولا

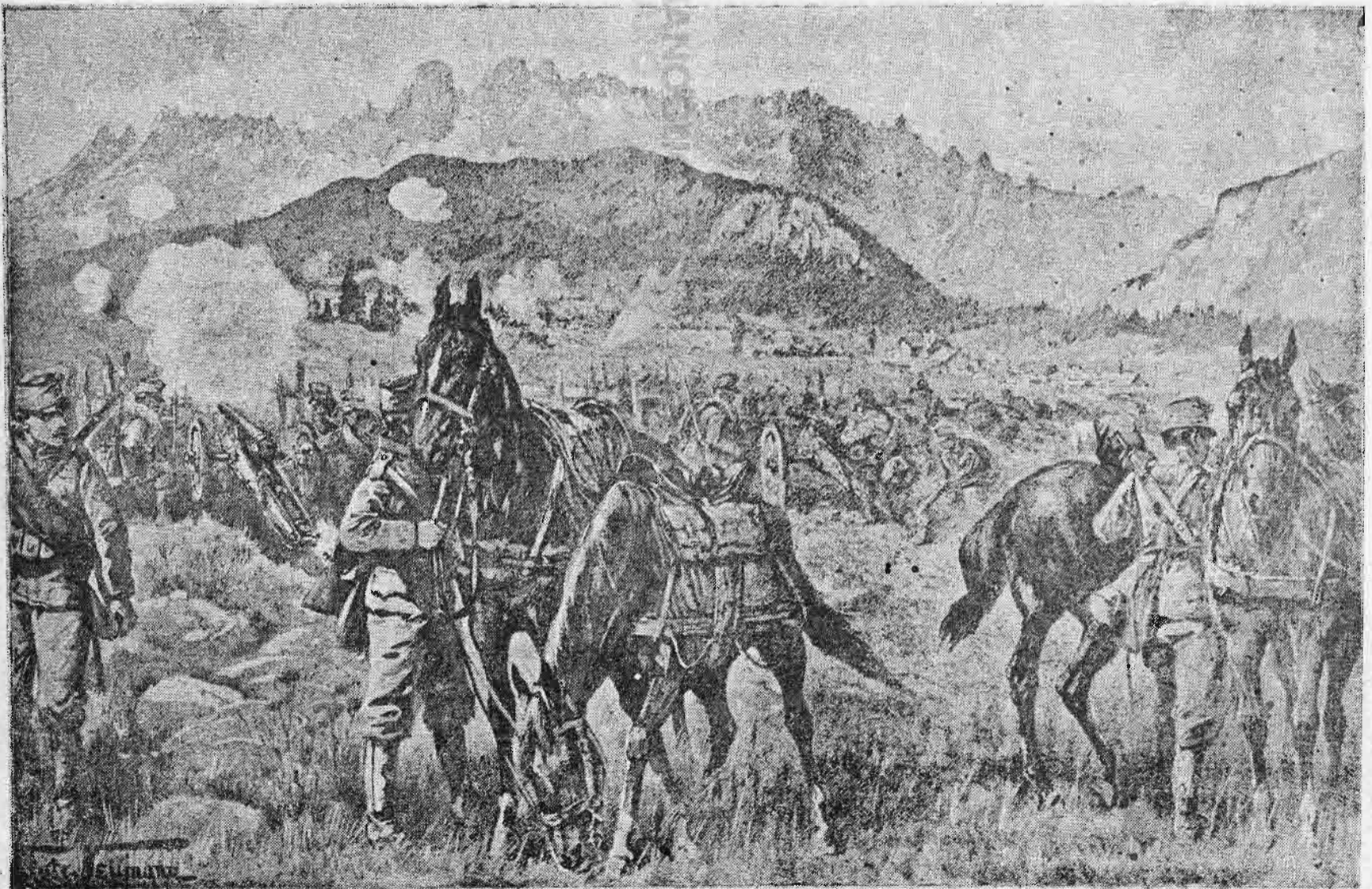
صاحب امتیاز و مدیر مسئول:
آریستووولوس د. خریستیدیس

Αβ' Ολα

Τὸ σέρβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 'Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 'Εξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.</p>
--	---	--

Μάχη παρὰ τὰ σύνορα τοῦ Τυρόλου.
Τὸ Αὐστριακὸν πυροβολικὸν ἐν ἐνεργείᾳ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ

Μία τῶν ἀρετῶν, ἣτις ἐξασφαλίζει τὴν κατ' ἀνθρώπου εὐδαιμονίαν, εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ ἐγκράτεια. Περὶ αὐτῆς ἡ ἀρχαία φιλοσοφία, ἡ ὑγιὴς τοῦλάχιστον φιλοσοφία, ἀρκετὰ ὠμίλησεν, ἀλλὰ ταύτην ἀνεστήλωσεν ὡς θεμελιώδη ἀρετὴν τὸ Εὐαγγέλιον.

Εἰς πολλὰ μέρη αὐτοῦ, εἴτε ἐν παραβολαῖς, εἴτε εἰς ἀπ' εὐθείας διδαχὰς τοῦ Ἰησοῦ, συναντῶμεν ὑποθήκας περὶ ἐγκρατείας, αὐτὸς δὲ ὁ βίος τοῦ Θεανθρώπου ὑπῆρξεν ὄντως ὑπογραμμὸς τῆς ἀρετῆς ταύτης.

Οὐδὲν ὑπερβολικόν τις λέγει, ὑποστηρίζων, ὅτι τὴν ἐγκράτειαν ὀφείλει πᾶς τις, κηδόμενος ἑαυτοῦ, τῆς γαλήνης τῆς ψυχῆς του καὶ τῆς εὐδαιμονίας του, νὰ τηρῇ πρὸ παντός. Οἱ λόγοι εἶναι πάμπολλοι. Εἶναι φυσιολογικοὶ καὶ ἠθικοί.

Ἡ βιολογία, μὲ τὴν ἀψευδῆ αὐτῆς ἔρευναν, μᾶς διαπιστοῦ, ὅτι αἱ περισσότεροι τῶν νόσων ὀφείλονται καὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν παραμέλησιν τῆς ἀρετῆς ταύτης. Ὅλα τὰ σωματικὰ ὄργανα εἶναι προωρισμένα εἰς μίαν λειτουργίαν. Καὶ διὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην εἶναι κατάλληλα. Ἀλλὰ εἰς ταύτην ἔχει τεθῆ ὑπὸ τῆς Προνοίας καὶ ἐν μέτρον. Οἱ πέραν τοῦ μέτρου τούτου προβαίνοντες, καταστρέφουσι τὸν ὀργανισμόν των καὶ αἰσθάνονται βρεῖας κατόπιν τὰς συνεπειὰς τῆς τσαύτης αὐτῶν διαγωγῆς. Αἱ στομαχικαὶ νόσοι, αἱ νευρικαὶ παθήσεις καὶ τόσαι ἄλλαι οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν προέρχονται, εἰμὴ ἐκ τῆς ὑπερβάσεως τοῦ μέτρου τούτου.

Ποῖος ὁμως εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μᾶς συγκρατεῖ νὰ μὴ τὸ ὑπερῶμεν; Οὐδεὶς ἄλλος, ἢ ἡ ἐγκράτεια.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου ἡ ἐγκράτεια εἶναι πάντῃ τελεσφόρος. Συγκρατεῖ ἡμᾶς ἀπὸ ἠθικὰ πάθη, ἀπὸ ἠθικοὺς κατηφόρους, ὅστινες πολλάκις εἶναι πρόξενοι ἀτομικῶν καὶ οἰκογενειακῶν δυστυχημάτων.

Ὁ θυμὸς, ἡ ὀργή, ἡ μανία, ἡ παρκαφορά, ἡ ὑπέρμετρος λατρεία, ἡ ἐγωπάθεια, ὅλα ταῦτα εἶναι βεβήως ἐλαττώματα, τὰ ὅποια θὰ προσελαμβάνοντο, ἂν ἡ ἐγκράτεια ἐλάμβανε τὰς ἡνίας τοῦ ἠθικοῦ ἀτόμου.

Ὡστε ἡ ἐγκράτεια, τόσον ἀπὸ σωματικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ψυχικῆς ἀπόψεως, εἶναι πολῦτιμος σύντροφος ἐκάστου. Ἄς μὴ μκρυθῶμεν αὐτῆς, ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν σῶμα ὑγιές, πάντοτε πρόθυμον εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν βουλῶν μας, πνεῦμα πάντοτε νηφάλιον, σκεπτόμενον τὰ βέλτιστα, καὶ ψυχὴν γαλήνιον, ἐξασφαλίζουσιν ἡμῖν τὴν κατ' ἀνθρώπου εὐδαιμονίαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ;

Τὰ σχολεῖα ἤνοιξαν διαπλάτους τὰς πύλας των, καὶ ὁ κῶδων πλέον καλεῖ τοὺς μαθητὰς εἰς τὰς παραδόσεις. Ἡ μαθητικὴ ζωὴ ἐπιναρχίζει, μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θεροῦ, αἱ νουαὶ δὲ κεφαλαὶ κύπτουν ἐπὶ τῶν βιβλίων, διὰ ν' ἀνέλθουν ἐξ αὐτῶν τὰς γνώσεις, τὴν ἀλήθειαν, τὰς ἰδέας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ προβαίνομεν εἰς περιληψὶν εἰδικῆς πραγματείας, ἀφιερωμένης εἰς τὴν τέχνην τοῦ μανθάνειν.

☉

Ἡ ὄρεξις πρὸς μάθησιν εἶναι φυσικὴ, εἶναι ἐμφυτος. Ὁ ἄνθρωπος διανύει τὰς ἡμέρας του, ζητῶν νὰ μανθάνῃ, νὰ εὐρύνη τὸν κύκλον τῶν γνώσεών του καὶ νὰ αὐξήσῃ τὰς ἰδέας του. Ἀλλ' ἡ ὄρεξις αὕτη ἀντιτίθεται ἀπ' ἐνὸς μὲν πρὸς τὸ πεπρασμένον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀπ' ἐτέρου δὲ εἰς τὸν ὄγκον τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας συνεχέντρωσαν διὰ τὸν ἄνθρωπον αἱ πρόοδοι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλολογίας.

Ὁ Berthelot εὐνεϊθίζει νὰ λέγῃ:

— Εἶμαι ἀναμφιβόλως τὸ τελευταῖον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἠδυνήθη νὰ περιλάβῃ ὅλην τὴν σύγχρονον σοφίαν.

Ἡ μελαγχολικὴ αὕτη φράσις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει βέβαια, εἰμὴ, ὅτι μετὰ ταῦτα ἡ «σύγχρονος σοφία» θὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν εὐρύτητος, ὥστε δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ τὴν περικλείσῃ.

☉

Ἡ βιοπάλη, αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι, ἡ ἐξωτερικὴ ζωὴ ὅλ' αὐτὰ, αἰωνίως ὀγκοῦμεθα, ἀποτελοῦσι τὰ φοβερὰ κωλύματα τῆς μαθήσεως.

Ἐξ ἄλλου ἡ διηνηκὴς ἀξάνουσα ἀπόδοσις τῆς ἀνθρωπίνης ἐρεῦνης, ἡ ἐκκλίσεισι ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, τὸ πολυσχιδὲς τῆς παρατηρήσεως, ἡ συσώρευσις τῶν γνώσεων, καὶ αὕτη παρακωλύει τὴν μάθησιν, διότι ἀγνοεῖ τις τί πρῶτον, τί ὕστερον νὰ παρακολουθήσῃ, καὶ πνίγεται οὕτως ὡς εἰς ἓνα ὄρεινόν.

Ἐν τῇ κοινωνίᾳ συναντῶμεν τρία εἶδη ἀνθρώπων: τοὺς ἀμαθεῖς, τοὺς εἰδικούς, τοὺς πανδαίμονας.

Οἱ ἀμαθεῖς, βλῖπροντες, ὅτι ἀπ' ἐνὸς ὁ χρόνος ὀλιγοστεύει, ἀπ' ἐτέρου τὰ γνωστὰ μαθήματα εὐρύνονται, παρητήθησαν πάσης γνώσεως καὶ αὐξήσεως τῶν ἰδεῶν των. Αὐτοὺς δὲν τοὺς κρίνομεν.

Οἱ εἰδικοί, ἐκ τῆς αὐτῆς παρατηρήσεως ὀρμώμενοι καὶ διαπιστώσαντες τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς περικλείσιν πάντων, δὲν κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς ἀρνήσεως, ὡς οἱ προηγούμενοι, ἀλλὰ περιορίσθησαν εἰς μίαν ἀκτίνα δράσεως καὶ μαθήσεως. Τὴν γνώσιν διήρσαν εἰς τμήματα καὶ ἕκαστον τούτων εἰς εἶδη. Γίνονται σοφοί, ἐγκύπτοντες εἰς τὴν μελέτην ἐνὸς μόνου μικροτάτου εἴδους τῆς ἐπιστήμης.

Οἱ πανδαίμονες, αὐτοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ἀντεπεξέλθουν πρὸς τὸν χεῖμαρρον τῶν γνώσεων, εἶναι οἱ ἀδηφάγοι, ἐμελέτησαν ἀπὸ προχείρους πραγματείας, ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας πρὸ πάντων καὶ τὰ περιοδικά, τὰ ποικιλόττερα καὶ πολλάκις τὰ ἀντιφατικώτερα πράγματα, καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ ἐν ἑαυτοῖς ἡ ἀφομοίωσις, προβάλλουν μὲ μίαν φρικαστικὴν autorité καὶ ἀποφαίνονται περὶ πάντων.

☉

Εὐρισκόμενοι πρὸ τῆς ἀντινομίας τοῦ περιορισμοῦ μὲν τοῦ χρόνου, τῆς αὐξήσεως δὲ τῶν γνώσεων, βλέπομεν νὰ προβάλλεται ἡμῖν ἡ ἐρώτησις: — Εἰς τί χρησιμεῖ αἴ γὰρ τὸ μανθάνειν;

Ἐκ τῆς ἐρεῦνης διαπιστοῦται, ὅτι ὀρισμένοι γνώσεις χρησιμεύουσι πρὸς ἐξίσκησιν τοῦ βιωτικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ συνεπῶς πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς. Ἔτεροι δὲ, ὅπως καταστήσωσιν αὐτὴν εὐρυτέραν. Ἐξηγοῦμι:

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι, ἐκτὸς τῶν γνώσεων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ συνόλῳ ἀποτελοῦν τὸ ἐπάγγελμα ἐκάστου, ὁ ἄνθρωπος, ὀρεγόμενος τοῦ εἰδέναι, δὲν ἀποκλείει καὶ ἄλλας γνώσεις, αἱ ὁποῖαι οὐδαμῶς συντελοῦσι μὲν πρὸς ἀπόκτησιν

πόρων ζωῆς, ἀλλ' αἰτινες εὐρύνουσι τὸν πνευματικὸν κύκλον τοῦ ἀτόμου.

Ἡ ἀνάγκη αὕτη τῆς προσκτήσεως νέων ἰδεῶν καὶ γνώσεων εἶναι φυσικὴ καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν πόθον τῆς εὐρύνσεως τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ εὐρύνσις τῆς ζωῆς εἶναι ἀνάγκη, ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν, δι' οὗ αὕτη ἐπιτυγχάνεται, εἶναι ἐπίσης ἀνάγκη.

☉

Διὰ νὰ καταστῶμεν σαφέστεροι, ἂ; λάβωμεν παράδειγμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ βίου:

Ἐν παιδίον γεννᾶται. Τί παρατηροῦμεν, ὅτι κάμνει εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς; Τρώγει. Λαμβάνει δηλαδὴ οὐσίαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, τὰς φέρει ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ του καὶ τὰς ἀφομοῖοι. Δι' αὐτῆς τῆς δράσεως αὐξάνει σωματικῶς. Προάγεται. Ἀλλ' ἡ σωματικὴ αὕτη ἀνάπτυξις ἔχει καὶ ἐκ παραλλήλου μίαν ἄλλην, τὴν πνευματικὴν. Τί εἶναι, ἄλλως τε, τὸ μανθάνειν; Ἀλλὰ τί ἄλλο, παρὰ λήψις ἰδεῶν, γνώσεων καὶ ἐντυπώσεων ξένων, μὴ ὑπαρχουσῶν τουτέστι προηγουμένως ἐν ἡμῖν καὶ ἡ ἀφομοίωσις αὐτῶν ἐν τῷ πνεύματι μας;

Περὶ τῆς θρέψεως ἡσχολήθη βεβαίως ἡ βιολογία. Ἐξ ὅσων παρουσιάζει ἐκεῖνη εἰς τὰς ὄψεις μας, γνωρίζομεν, ὅτι ἡ θρέψις ἀρχεται ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν τροφῶν, τῆς μασήσεώς των καὶ τῆς καταπόσεως: αἱ λειτουργίαι αὗται ὑπόκεινται εἰς τὴν θέλησίν μας. Τὰ λοιπὰ ἀφίενται εἰς τὴν ἀσυνείδητον ἐνέργειαν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὰς πρώτας λειτουργίας δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ κανονίζωμεν. Ὁ Fletcher, ὁ εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς, ἴδρυσεν τὴν θεωρίαν τῆς μασήσεως. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, ὀφείλει ἕκαστος νὰ μασῇ ἐπαρκῶς τὰς τροφὰς, παρὰ πᾶσαν ἐξωτερικὴν βίαν ἢ κόπωσιν, διότι τότε αἱ τροφαὶ ἀποκτιῶσι θρεπτικὰς ιδιότητες. Ἐφθασε μάλιστα ὁ βιολόγος οὗτος μέχρι τοῦ νὰ καταρτίσῃ πινάκα τῶν μασήσεων, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἕκαστον εἶδος τροφῆς, διὰ νὰ καταστή εὐτεπτον, διὰ νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἡ ἀφομοίωσις.

Πρὸς τοῦτο ὁμως, ἂν ἐξετάσωμεν καλῶς, παρατηροῦμεν, ὅτι ἀπαιτοῦνται τρία τινὰ: θέλησις, τάξις, χρόνος. Ἄνευ τῆς θέλησεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἐπαρκὴς μασήσις, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἐνταυτῷ καὶ τάξις, διότι ἡ θέλησις τότε θὰ καταπαυατὸ ματαίως. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀπαιτοῦσι χρόνον ἐπαρκῆ, διὰ νὰ ἐκτελεσθῶσιν.

Μεταβῶμεν νῦν εἰς τὴν πνευματικὴν θρέψιν. Ἀφοῦ αὕτη παρουσιάζει τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν, δὲν πρέπει νὰ φρονῶμεν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιρροσθῶσιν αἱ ἴδιαι συνθήκαι. Ἡ φύσις εἶναι πάντοτε ἡ αὕτη καὶ δὲν κάμνει ἄλλα. Ὅπως δρᾷ διὰ τὴν σωματικὴν θρέψιν, ἐνεργεῖ καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν. Ζητεῖ διὰ τὰς πνευματικὰς τροφὰς, ὅσας πρόκειται ν' ἀφομοιώσῃ, τὴν προκαταρκτικὴν των μασήσιν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μασήσις αὕτη ἀπαιτεῖ τὰ αὐτὰ στοιχεῖα, διὰ νὰ καταστή τελεία: τὴν θέλησιν, τὴν τάξιν, τὸν χρόνον.

Δυνάμεθα λοιπὸν τὰ τρία ταῦτα νὰ τὰ θεωρήσωμεν ὡς τὰ τρία ἀπαραίτητα στοιχεῖα τοῦ μανθάνειν.

☉

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς θέλησεως, τῆς τάξεως καὶ τοῦ χρόνου, ὡς στοιχείων ἀπαραιτήτων διὰ τὴν μάθησιν.

Θ. Κ. Μ.

ΔΕΝ ΜΕ ΑΝΗΚΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Τί με ζητᾷ; ὦ ἄγγελε, μὲ τὸ σπαθὶ στό χέρι;
Θέλεις νὰ πάρῃς μιὰ ψυχὴν τόσον τυραννισμένην;
Μὴ τὸ ἐλπίζῃς, θάνατε, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς
νὰ πάρῃς ἐκεῖνο, ποῦ ζητᾷ; γιατί πρέπει νὰ νοιώσῃς
πῶς τὴν ψυχὴν, ποῦ βρίσκεται ἀκόμη εἰς ζῆνα,
τὴν ἔχω ἢδ' ὑποσχέσθῃ σὲ μιὰ γλυκεῖα παρθένα.

(ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ἰουλιανὴ μεταμεσημβρία Κυριακῆς, καιρὸς ἐξαιρετικῶς δροσερός. Ἐξῆλθα καὶ ἐπῆρα τὸν πρὸς τὸν κήπον τοῦ Τοξεμίου δρόμον ρεμβάζων, ὅτε αἰσθάνομαι ἰά μὲ κρατῆ γάποιος ἀπὸ τὸν βραχίονα. Στρέφομαι καὶ βλέπω τὸν φίλον μου Παῦλον, ὃν εἶχον ἰά ἐνταμῶσα ἀφ' ὅτου εἶχομεν ἀποφειτῆσαι.

Ἠγάπων πελὺ τὸν Παῦλον ἐφ' ὅσον ἡμεθα συμμαθηταί, δὲν ἐπανα εἰ νά τρέφω πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν καὶ συμπέθειαν, παρ' ὅλον τὸ μακροχρόνιον τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας διάστημα — εἶχομεν ἕκαστος μετοβῆ εἰς εὐρωποϊκὸν κέντρον πρὸς τελεσιποιήσιν τῶν σπουδῶν μας—διότι ἦτο ἐξαιρετος καθ' ὅλα νέες, ἡ δὲ ἀπρόοπτος συνάντησις του δὲν μὲ δυσηρέστησε διόλου.

Μετὰ τοὺς χαιρετισμούς, ἐρωτῶντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς, ἐπροχωρήσαμεν μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου τοῦ Τοξεμίου, ὅτε ὁ φίλος μου, σὺς ἀποτόμως, μοὶ λέγει:

— Κύττωξε, κύττωξε, Χαρίλαε, αὐτὸ τὸ χαριτωμένο σύμπλεγμα...

Ἐγώρια καὶ εἶδα.

— Σοῦ ἤρεσαν, Παῦλε;

— Δὲν ξεύρω τί μοῦ συνέβη, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ κτύπημα αὐτὸ τῆς καρδιάς μου, μόλις εἶδα τὴν μελαγχροινῆ, γιὰ πρώτη φορά στή ζωῆ μου τὸ αἰσθάνομαι...

— Ὡστε ἡ μελαγχροινῆ σοῦ ἤρεσε; τὸν ἠρώτησα μὲ κάποιαν ἀνακοίφισιν.

— Πελὺ, πολὺ, φίλε μου! Μήπως, σὲ παρακαλῶ, τὴν γνωρίζεις;

— Ἀρκετά...

— Καὶ τὴν εἰκογένειάν της;...

— Πελὺ γαλὰ μάλιστα.

— Ἐρετε σχέσεις;...

— Πολύ, πολὺ συνδεμένον...

Εἰς τὴν τελευταίαν μου φράσιν ὁ φίλος μου ἤρχισε νά ὠχρῆ. ἀντιληφθεὶς ὅμως ἐγὼ τὴν ιδέαν του, ἔπευσα νά τὸν κοθησυχάσω...

— Μὰ τόσον πολὺ, ἀληθῶς, σοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, Παῦλέ μου, ἡ μικρὴ οὐτὴ μελαγχροινεῦλα, ἡ ὅποια ἀκλειυθεῖσε τὴν μνηστῆν μου, καὶ βροχηδὸν αἱ ἐρωτήσεις μὲ τόσον ἐνδιαφέρον πίπτουν ἀπὸ τὸ στόμα σου;

Στεναγμὸς ἀνακοίφιστος διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ φίλου μου καὶ μὲ τόνον βαθείας εἰλικρινείας μοὶ ἀπήτησε:

— Φοβήθηκα, Χαρίλαε, τί νά σοῦ εἰπῶ... Ἐσκέψθη, καὶ μήπως θά ἦτο περίεργον; ὅτι πολὺ πιθανὸν νά ἦγάπος τὸ ἀξέριστον αὐτὸ πλάσμα, ἄλλ' ἐπιτυχῶς, βλέπω, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν ἀντιθέσει, καθότι σὺ μὲν ἐξέλεξας τὴν ὠροίαν ξαιθυλίαν, εἰφ' ἐμὲ μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ μελαγχροινεῦλα...

— Μὰ μὲ τὰ σωσιὰ σου, Παῦλε, σὲ ἤρεσαν αὐτὴ ἡ νέα;...

— Σὲ ἐμολογῶ, Χαρίλαέ μου, ὅτι αὐτεῦ τῆ εἰδοῦς τὸ λαχτήρισμα πρώτην φοράν τὸ ἠσθάνθη, καὶ ὅτι θά ἐθεώρουν μεγάλην μου εὐτυχίαν, ἐάν μοὶ εἶδιδετο εὐκαιρία νά τὴν συνήντων καὶ πάλιν...

— Δὲν εἶναι δύσκολον αὐτό, ἀλλὰ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἡ ἀξέριστος οὐτὴ μελαγχροινεῦλα εἶναι ἀγρία... καὶ ἔχει φύλακας κερβέρους... Δὲν ἐρχεται γιὰ... παιγνίδιον...

— Σὲ παρακαλῶ, Χαρίλαέ μου, γιὰτί μὲ προσβάλλεις τόσον ἀποτόμως;... Πρώτον, αὐτοῦ τοῦ εἰδοῦς τὰ παιγνίδια, τὰ ὅποια ὑπαινίττεσαι, τὰ ἀποστρέφομαι καὶ δεύτερον, μὲ ἕνα τέτοιον θεῖον πλάσμα μόνον ἕνα τέρας θά θελήσῃ νά παιξῇ!

— Ποτέ, φίλε μου, μιὰ φιλικὴ προσειδοποίησις δὲν βλάπτει. Ὁ σκοπός μου, ὡς ἐννοεῖς, δὲν ἦτο κακός...

— Τέλος, Χαρίλαε, εἰπέ μου, πότε εἶναι δυνατόν, καὶ πεῦ, ἰά ἐπανίδῃ τις τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν μελαγχροινεῦλαν, διότι δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν νά σοῦ παραστήσω πόσον τὸ ποθῶ.

— Ἐοῦ, ἀσπὺ τόσον εἰλικρινῶς τὸ ποθεῖς, θά προσπαθῆσω, ὥστε τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, καθ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὥραν, νά συνεντηθῶμεν εἰς τὸν κήπον. Πρόσμενέ με εἶδῶ.

Εἶχον, εἰτω συνμιλοῦντες, ἐπανέλθει εἰς τὸ Πέραν. Ἐγκαρδίως ἀπεχαιρετισθέντες, ἀπεχωρίσθημεν, ὁ μὲν Παῦλος μὲ κεφαλὴν κατόφορον ἐρωτικῶν κλιδωνισμῶν, ἐγὼ δὲ μὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ἀσχολίᾳ πρὸς κατόστρωσιν σχεδίου, ὅπερ εἶχον συλλάβει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαλόγου.

Παρέλειπα ν' ἀναφέρω, ὅτι ὁ Παῦλος οὐδέποτε, ἀν καὶ ἡμεθα πελὺ συνδεμένον, εἶχεν ἔλθει παρ' ἐμοί, οὐτ' ἐγὼ εἶχόν ποτε γνωρίσει τὴν εἰκογένειάν του, τὴν ὅποιαν, καθ' ὅσον μ' ἐπληρεφόρησε γατὰ τὴν ἀρχικὴν ἀπὸ τῆς συναντήσεώς μας διάλεξιν, εἶχε στερηθῆ ἀπὸ διατίας.

Εἶχεν ἀνολόβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ εὐδελκισμένου ἐμπορικῆ οἴκου τοῦ πατρὸς του καὶ ἐξῆ παρὰ τινι ἐκ μητρὸς θε'α του.

Ἐπλησίαζεν ἡ 15ῃ Αὐγούστου ὁ φίλος μου Παῦλος, μετὰ τοῦ ὁποῖου σχεδὸν καθ' ἡμέραν συνηνώμεθα, εἶχε πολλάκις συναντηθῆ, τῆ παρουσίᾳ ἐμῆ τε καὶ τῆς μηστοῆς μου, καὶ ἐμιλήσει τῆ μελαγχροινεῦλα, ἢν κριολεκτικῶς ἐλάτρευε, καὶ ἦτις ἐν ἠογήσεν ὁμοίως νά σαγητευθῆ μὲ τὴν εὐγένειαν, λεπτότητα καὶ τὰς χόριτας τοῦ φίλου μου. Οὐδέποτε ὅμως ἐδέχθη εἰς τὴς δυστυχεῖς νέους εὐκαιρία, ὅπως ἐμυστηρευθᾶσιν ἀλλήλοις τὸν ἐρωτᾶ των.

Τὸ σχέδιόν μου, τῆ βοηθείᾳ καὶ συναιέσει πάντων τῶν περὶ ἐμὲ, ἐπειύχατε θαιμωσίως, τὸ δὲ τέλος του προεμηῦστο ὀπλολαυτικώτατον ἄμα καὶ ἐπιτυχῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς Παναγίης ὁ Παῦλος ἐλόμβοιτε τὸ κάταθι δελτιόριον:

Ἀγαπητέ μοι Παῦλε,

Ἀῦριον ἐορτάζει ἡ μήτηρ μου ἡ ἡμῆν εὐτυχῆς δὲν ἤρρεσε νά ἀμφέγωμεν τὸ ἐσπέρας, ὅπως ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οἱ γονεῖς μου γνωρίσωσι τὸν ἀδελφικόν μου φίλον.

Ὁ σὺς Χαρίλαος Χ...

Πέραν, ὁδὸς κτλ.

Ὁ Παῦλος πρὸς τὸ ἐσπέρας ἔπευσε νά ἔλθῃ. Συνέστησα αὐτῷ τοὺς γονεῖς μου, ὡς καὶ τοὺς περρισοκομένους φίλους. Ἐρριψε πέριξ του βλέμμα, ὅπερ, συνοντήσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐλπίδος του, ἐξήστραψεν ἐκ χαρᾶς.

Εἰς τὴν τράπεζαν κατὰ σύμπλωσιν ἡ θέσις τοῦ Παύλου συνέπεσε νά εἶναι πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς μελαγχροινῆς του.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἐγερωθεὶς ὁ πατήρ μου, ὀφοῦ, εὐχῆθεις τὴν ἐορτάζουσαν μητέρα μου, συνέκρουσε μεθ' ὅλων τὸ πατήριόν του, λέγει:

— Γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅτι καθ' ἔτος, αὐτὴν τὴν ἡμέραν, πρὸς τιμὴν τῆς ἀγαπητῆς μου οὐζύγου, μοῦ ἀρέσει νά προσφέρω δῶρα εἰς τοὺς νεωτέρους συνδαιτυμόνας, εἰς ἀνάμνησιν, οἱ δὲ νέτι φίλοι δὲν πρέπει νά παραξενευθῶσιν, ἐάν ἐφέτες ἀλλόζω τὸν τρόπον τοῦ προσφέρουν αὐτοῖς τὰ δῶρά μου, καθ' ὅτι εἶναι καὶ τῆτο μία γεροντικὴ ἰδιοτροπία.

Καὶ προσκαλῶν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν παρὰ τὸν Παῦλον μελαγχροινεῦλαν,

— Προσέλθετε, δεσποινίς Εὐτέρπη, τῆ λέγει, νά λάβετε πρώτη τὸ δῶρόν σας.

Ἐλοβε τὴν νέαν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὴν ὠδήγησεν ἔξω καὶ ἐπέστρεψε μετὰ δύο λεπτά.

— Τώρα τίνος σειρά εἶναι;

— Νεμίζω, πάτερ μου, τοῦ φίλου μου Χαρίλαου...

— Ναι, ναι, παιδί μου, ἔχεις δίκαιον, ὡς κατὰ πρώτην φοράν ἐπιζόμενος παρ' ἡμῶν ὁ κύριος Χαρίλαος ἐπρεπε πρώτος ν' ἀρχίσῃ ἀλλ' ἄς μὲ συγχωρήσῃ.

Καὶ λέγων εἶτω, ἔλοβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Χαρίλαον καὶ τὸν ὠδήγησεν ἔξω, παρακολουθούτων πάντων τῶν ἄλλων, καὶ σὺς πρὸ μιᾶς θύρας λέγει:

— Νό, παιδί μου, ἀνείξῃ αὐτὴν τὴν θύραν καὶ ὅ,τι καὶ ἀν εἴσῃς ἐμπρός σου, σοῦ τὸ δίδω ὡς δῶρον εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας ταύτης.

Διστόζων ὁ Παῦλος καὶ ἀπορῶν τί νά σκεφθῆ πρὸ τοῦ ἐκκεντρικοῦ τούτου τρόπου προσφερᾶς δῶρον, ἔστη ἀνασπασσὸς πρὸς στιγμὴν ἀλλ' εἶτε μήπως ἐνληφθῆ ὡς ἀγενῆς, ἀρνούμενος νά ἱκανοποιήσῃ ἰδιοτροπίαν γέροντος, εἶτε μήπως νομίσουν, ὅτι ἐσκέφθη, ὅτι ἐφαντάσθησαν νά τὸν ἐμπαίξουν. μετ' ἀπεφασιστικότητος ᾤθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε.

Τὸ δωμάτιον ἦτο σκοτεινόν...

Ἐπροχώρησε δύο βήματα καὶ ἔστη, διότι καὶ τοῦ διαδρόμου τὰ φῶτα εἶχον οβροθῆ...

Ἀίφνης ἐν κράτι ἠκούσθη καὶ ἠλεκτρικὸς ἀπὸ τῆς στέγης λαμπτήρ ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον, εἰφ' εἶχεν εἰσέλθει ὁ Παῦλος, συγχρόνως δὲ φωνὴ ἠκούετο λέγουσα:

— Γρήγορα πάρετε ὅτι εἴθετε καὶ βγαίνετε, διότι ἔχουν καὶ ἄλλαι σειράν...

Ὁ δυστυχῆς Παῦλος, μόλις ἠδυνήθη νά δια-

κρίνῃ, εἶδεν, ὅτι τὸ δωμάτιον ἦτο ὀλόγυμον ἔστρόφη πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ὡς αὐτὸς κατάστασιν εἶδεν ἰσταμένην τὴν... μελαγχροινῆ, τὸ μόνον ὑπάρχον ὃν ἐν τῷ καινῷ ἐκεῖφ δωματίφ...

Ἠχηροὶ ἀντήχησαν ἔξωθεν γέλωτες, καὶ ὡς χαρᾶς ἀνεμς εἰσῆλασεν ἡ ξανθοῦλα, ἡ μνηστῆ μου...

— Ἀ! ἄ! εἰσθε τιχεροὶ σείς; ποῦ εἶναι τὰ δῶρά σας; γιὰτί δὲν τὰ παίριετε νά βγῆτε ἔξω;

Οἱ δύο νέτι ἐξηκολούθουν νά ἀλληλοβλέπωνται, χωρὶς ν' ἀποτολμῶσιν...

— Ἐμπρός, ἐμπρός, κύριε Παῦλε, μὴ γίνεσθε τόσον ὑπερήφανος! Πόρτε τὸ δῶρον, τὸ ὅποιον σὰς προσφέρουν ἀδελφός, πατήρ καὶ μήτηρ, ἐδῶ παρόντες.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ ξανθὴ μνηστῆ μου, ἐδείκνυε τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου καὶ ἐμὲ, οἵτινες ἐν τῷ ἀνομεταξὺ εἶχμεν εἰσέλθει.

Ὡς ἀστραπὴ διήλθε τοῦ νοός τοῦ πτωχοῦ μου φίλου ἡ ιδέα τοῦ παιγνιδίου τούτου κατὰ πρώτην φερὸν ἐμάνθανεν, ὅτι τὸ εἰδωλον τῆς λατρείας του ἦτο ἡ ἀδελφὴ μου ἔνδοκνος ἐχούθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἤρχισε νά μὲ καταφιλή.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, ἠκούσθη λέγων ὁ πατήρ μου, πάρετε τὰ δῶρά μας καὶ ἄς ἐξέλθωμεν, ἐάν ἐννεῖτε σὰς ἀρέσειν.

Τὰ δύο ζῶντα δῶρα ἔπεσαν εἰς τὸς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ὑπὸ τὸ ἀστράπτοντα ἐκ χαρᾶς βλέμματα τῶν παρισταμένων ἀντήλλαξαν τὸν πρώτον αὐτῶν ἀσπασμόν... ἀσπασμόν μνηστείας...

— Ἀχ, Παῦλέ μου, ἔλεγεν ἡ ἀδελφὴ μου τῷ φίλφφ μου, εἰφ' ἐξπεχόμεθα τοῦ δωματίου τῶν δῶρων, τί φάσαν μᾶς ἐπαίξεν ὁ ὀδελφός μου!

— Ναι, ἀγγελέ μου, φάσαν, ἀλλὰ θεῖαν φάσαν.

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

VI.— Αἱ ἀπλαῖ ἀνάγκαι.

Πόθεν προέρχεται ἡ δυσαρέσκεια αὐτῆ; Ἄν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πλούσιοι καὶ εὐχρηστημένοι, δὲν εἶναι εὐχρηστημένοι, διότι εἶναι πλούσιοι, ἀλλὰ διότι γνωρίζουν νά εἶναι εὐχρηστημένοι. Ἐν ζῶον εἶναι ἐν τάξει ὅταν τρώγῃ, ἀναπαύεται καὶ κοιμάται. Καὶ εἰς ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸν νά τρέφεται καὶ νά κατακλίνεται ἐπὶ τι διάστημα, ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις αὐτῆ δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ, συνειθίζει εἰς τὴν εὐμάρειαν ταύτην καὶ ζητεῖ μεγαλειτέραν. Ἡ ὀρεξις δὲν καταπαύει διὰ τοῦ τρώγειν τούναντίον αὐξάνει. Ἴσως τοῦτο φαίνεται τολμηρόν, εἶναι ἐν τούτοις ἀληθές.

Συνήθως ἐκεῖνοι εἶναι περισσότερον δυσηρεστημένοι, ὅσοι θά εἶχον περισσοτέρους λόγους νά εἶναι ἱκανοποιημένοι. Ἄλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι προσδεδεμένη πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκῶν μας οὔτε πρὸς τὴν σπουδῆν, μεθ' ἧς σπεύδομεν πρὸς ἱκανοποίησιν των. Ἄς εἰσδύσῃ ἕκαστος εἰς τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Προσέξατε μὴ ριφθῆτε εἰς τὸν κατήφορον τῶν ἐπιθυμιῶν. Μὴ αὐξάνετε, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τὰς ἐπιθυμίας σας, διότι θά παραπλανηθῆτε.

ΚΩΜΙΚΗ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια από σελ. 28 και τέλος)

Οι αντίδικοι ήρχισαν ταυτόχρονα να απολογούνται. Η δεσποινίς Νιούμαν, διότι ήτο η ενάγουσα και διότι ήτο γυναίκα, είχε να ειπῆ περισσότερα. Τὰ ἔλεγε, συνοδευομένη τὰς ἀσυναρτήτους φράσεις της με διαφόρους χειρονομίας. Ἐφανε τὰς χεῖράς της εἰς τὴν καρδίαν της, ἐνῶ ταυτόχρονα εἰδείκνυε τὸν Χάνς, διὰ τὴν δειξῆν, ὅτι ἡ προσβολὴ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς του τῆς ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν.

Ὁ γέρον δικαστὴς αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦ ἤκουε προσεκτικὰ καὶ τέλος ἀνεφώθησεν:

— Ἐνόησα, ἐνόησα! ὀρίστε ἐδῶ.

Τοὺς ἔφερν εἰς τὸ πλαγιὸν δωμάτιον, ἐκάθησεν εἰς τὴν μοναδικὴν ἐδραν, πρὸ μιᾶς τραπέζης, ἣ ὁποία τῷ ἐχρησίμευεν ὡς γραφεῖον, ἐφόρεσε τὰ γυαλιὰ του, ἤνοιξεν ἕν πελώριον κατάστιχον καὶ ἐπῆρε τὴν πένναν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; τοὺς ἠρώτησε.

— Χάνς.

— Νιοῦμαν.

— Ἐχει καλῶς. Κύριε, ποίαν ἡλικίαν ἔχετε;

— Τριάντα ἕξ ἔτων.

— Σεῖς, δεσποινίς;

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς... Ἄς βάλωμεν εἰκοσιπέντε.

— Πολὺ καλὰ, τὰ ἐπαγγέλματά σας;

— Μπακάλης.

— Μπακάλινα.

Κατόπι τὸς ἀπήθυσε μερικὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας οἱ διάδικοι δὲν ἐνόησαν ἀκριβῶς, ἀλλ' εἰς τὰς ὁποίας ἀντελήφθησαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσουν καταφατικῶς:

— Μάλιστα.

— Μάλιστα.

Τότε ὁ δικαστὴς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τοῖς ἀνέγνωσεν ὅ,τι ἔγραψεν. Ἐπειτα ἐπῆρεν ἕν ὄγκωδες συγγραμμά, τοῖς ἀνέγνωσεν ἐξ αὐτοῦ δύο παραγράφους, μετ' ὧν ἐκλείσεν καὶ κατάστιχον καὶ βιβλίον, ἀφήρησε τὰ γυαλιὰ του μετ' ὕψους ἀνθρώπου ἰκανοῦ ἡμέτερου ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ποῦ ἔκαμν, ἐστράφη πρὸς τὴν Νιοῦμαν, τῆς εἶπε μερικὰ λόγια, καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μετωπὸν, ἔπειτα ἐσφίγη τὸ χεῖρ τοῦ Χάνς καὶ τέλος τοῦς ὑπέδειξεν, ὅτι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἀποσυρθῶσιν, ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

Τοῦτο καὶ ἔκαμν οἱ διάδικοι.

Εἰς τὸν δρόμον δὲν ἀμίλησαν, διότι ἐσκέπτοντο:

— Ἐτελείωσεν ἡ ἀνάκρισις, διαλογίζετο ἡ δεσποινίς Νιοῦμαν τῶρα θὰ ἴδωμεν τὴν ἀπόφασιν. Ἐξάπαντος θὰ εἶναι ἰκανοποιητικὴ δι' ἐμέ· τὸ ἐκαταλαβὰ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιώδη τρόπον, μετ' ὅποιοι μ' ἐχαίρεται ὁ δικαστὴς.

Τὰ αὐτὰ ἐσκέπτετο περίπου διὰ λογαριασμόν του καὶ ὁ Χάνς.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐνῶ ὁ μὲν Χάνς ἦτο εἰς τὴν πόρταν τοῦ μαγαζιῦ του, ἡ δὲ μπακάλινα ἐτραγουδοῦσε τὸ μοναδικὸν της τραγουδί: «Μπακάλη, μπακάλη, μπακασιάλη...», ἐμφανίζεται ὁ σέφ καὶ τοῦς λέγει:

— Αἶ, φίλοι, θέλετε νὰ πᾶμε στὸν δικαστὴ;

Εἶμαι ἐλεύθερος τῶρα νὰ σᾶς κάμω τὸν διερμηνέα.

— Ἐπήγαμε μονάχοι μας, ἀπήντησαν μετ' ἑνὸς φωνῆν οἱ ἀντίξηλοι.

Ἄλλ' ἡ Νιοῦμαν προσέθεσε:

— Μόνον αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω: νὰ πάγης ἕως στὸν δικαστὴν καὶ νὰ μάθης ἡ ἀπόφασίς του ποῖον καταδικάζει.

— Ἐδχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ σέφ καὶ ἀνεχώρησε.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπιστρέφει.

— Αἶ, ποῖον καταδικάσας; τὸν ἠρώτησαν μετ' ἑνὸς φωνῆν οἱ ἀντίδικοι.

— Κανένα... δηλαδὴ καὶ τοὺς δύο σας, ἀπήντησε μετ' ἑνὸς φωνῆν οἱ ἀντίδικοι.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνομεν, τοῦ παρετήρησαν μετ' ἑνὸς φωνῆν.

— Τί γυρεύετε νὰ μάθης ποῖον ἀπὸ σᾶς καταδικάσας, ἀφοῦ σᾶς ἐνύμφευσεν;

— Πανδρυσμένη!

— Νυμφευμένος!

Ἐβρυχήθησαν δύο φωναί.

— Καὶ μετ' ἑνὸς φωνῆν!

— Καὶ μετ' ἑνὸς φωνῆν!

— ὦ! Θεέ μου!

— ὦ! Μεγαλοδύναμη!

— Ἐγὼ νὰ γίνω γυναίκα σου, αὐτοῦ τοῦ μπακασιάλη;

— Ἐγὼ νὰ γίνω ἀνδρας αὐτῆς τῆς... μπακαλάινας;

— Καμμιὰ φορὰ δὲν τὸ δέχομαι.

— Ἐγὼ διαμαρτύρομαι μετ' ὅλας τὰς δυνάμεις μου.

— Θὰ χωρίσω ἀμέσως.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ χάσω στιγμή.

— Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον εἴμεθα σύμφωνοι.

Ὁ σέφ ἤκουεν ὅλ' αὐτὰ καὶ ἐμειδία.

— Ἀγαπητοί μου, τοῖς λέγει, πρὸς τὰ ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια; Χάνστε ἔδικα τὸν καιρὸν σας καὶ ματαιῶσαί τοις.

Ὁ δικαστὴς δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκδίδῃ διαζύγια. Πρέπει νὰ πάτε εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, διὰ νὰ πάρετε τὸ διαζύγιον. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε, ὅτι εἶναι καὶ πολὺ εὐκόλον. Χρειαζόνται χρήματα, καὶ χρήματα πολλά. Πρέπει νὰ πωλήσετε τὰ μπακαλάικα σας, διὰ νὰ σᾶς φθάσουν. Ἐν τούτοις μιὰ πρότασι θὰ σᾶς κάμω: Μείνετε ὅπως εἰσθε, καὶ ξεύρετε; ἔχω κατὰ μορφοδρακὰ παπουτσάκια πολὺ κομψὰ καὶ πολὺ εὐμορφα. Ἄν θέλετε ἀπὸ τῶρα σᾶς τὰ πουλῶ.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ σέφ καὶ ἔφυγεν. Εἶχε καὶ ἄλλα καθήκοντα νὰ κάμῃ.

— Αὐτὸς ὁ γέρο-κρονόληρος μᾶς τὰ κατάφερε αὐτὰ, ἐφώναξε μετ' ὅλας τὰς δυνάμεις μπακαλάινας.

— Ἀκριβῶς, ἐπανελάμβανεν ὁ Χάνς.

— Ἀλλὰ θὰ ζητήσω τὸ διαζύγιον.

— Ἐγὼ θὰ τὸ ζητήσω πρῶτος.

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ τὸ ζητήσω πρῶτη, μοῦ ἔστησες παγίδα.

— Δὲν σὲ θέλω.

— Σὲ μισῶ.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐχωρίσθησαν, ἐκλείσθησαν τὰ καταστήματά των καὶ ἀπεσύρθησαν. Ἄλλ' ὅπισθεν τῶν κλειστῶν παραθύρων καθεὶς χωριστὰ ἐσκέπτετο.

Εἶχεν ἔλθει πλέον ἡ νύξ. Ἡ νύξ, ὁ λατρός τῶν δαιμόνων καὶ ἡ μήτηρ τῶν σαφῶν σκέψεων.

Ὅστις ὁ εἶς αὐτῆς ἢ ἄλλῃ εἰμπόρυσεν νὰ κοιμηθῶν Κατεκλίθησαν, ἀλλὰ ματαιῶς ἐπεδίδωκαν τὸν ὕπνον.

Ὁ Χάνς ἐσκέπτετο:

— Ἀντίκειν κοιμάται ἡ... γυναίκα μου.

Ἐκείνη πάλιν:

— Ὁ Χάνς, ὁ ἀνδρας μου, μένει... μόνος.

Αἱ καρδίαι των ἐπαλλοῦν μετ' ἑνα παραξένον ρυθμόν, ἀγνωστον δι' αὐτοὺς ἕως πρῶτος. Ἐτρεφον ἀκόμη ὁ εἶς διὰ τὸν ἄλλον ὀργὴν καὶ μῖσος, ἀλλ' ἀνταποκρίθησαν τὸν ἑνα τὸν ἄλλον τὸν ἑνα τὸν ἄλλον.

Ὁ Χάνς, ἐξετάζων τὴν διαγωγὴν του, εὕρισκεν, ὅτι εἶχε παρὰ πολὺ τὴν Νιοῦμαν, καὶ πρὸ πάντων μετ' ἑνὸς γυλοιογραφίαν ἐκείνην τοῦ πιθήκου.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐρεθίσθῃ τὸσον. Ἄλλως τε, ἡ δεσποινίς... ἡ γυναίκα του δηλαδὴ, ἦτο πολὺ εὐμορφη καὶ καλοκαμψμένη. Μήπως ὁ ἴδιος δὲν τὸ διεπίστωσεν, ὅταν ἠναγκάσθη νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ μαγαζὶ της τὴν σεληνόφωτον ἐκείνην νύκτα;

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μπακαλάικον, ἡ Νιοῦμαν ἐσκέπτετο:

— ὦ! δὲν εἶμι πλέον δεσποινίς! δηλαδὴ εἶμαι μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ γυναίκα τοῦ Χάνς.

Παράξενον! μ' ἐκείνον, ποῦ μ' ἐπίσασε στὴν πηγίδα, μ' ἐκείνον, ποῦ μ' ἐσῆκωσε ἀναίσθητη καὶ μ' ἔφερον ὧ; ἐδῶ, ποῖος ξεύρει ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μ' ἐφίλησεν... Ἀλλὰ τί συμβαίνει;

Πραγματικῶς τὴν βαθεῖαν σιγὴν τῆς νυκτὸς καί τοις κρότοις διέκοψεν. Ἡ δεσποινίς Νιοῦμαν ἀνετινάχθη. Πόσον φοβεῖτο! Τί φοβερόν πράγμα μία γυναίκα νὰ μένη μόνη! Ὑπάρχουν τόσοι κακοποιοί! Πόσον φρόνιμον πράγμα διὰ τὰς γυναῖκας εἶναι ὁ γάμος!

Ἐσηκώθη, ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε. Βλέπει τὸν Χάνς νὰ στήνῃ μιὰν σκάλαν, νὰ ξεκαρφῶνῃ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ νὰ τὴν κατεβάξῃ.

— Εἶναι τοῦλάχιστον εὐγενῆς, ἐσκέφθη ἡ δεσποινίς μετ' ἑνὸς φωνῆν.

Ὁ Χάνς, ἀφοῦ κατέβασε τὴν ἐπιγραφὴν, ἐτοιμάζετο νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ κατάστημά του.

— Κύριε Χάνς, τοῦ ἐφώναξε μετ' ἑνὸς φωνῆν ἡ δεσποινίς.

— Πῶς; δὲν κοιμάσθε; τῆς ἀπήντησεν ἐκείνος.

— Ἄλλοίμονον, ὄχι! Καλὴν νύκτα, κύριε.

— Καλὴν νύκτα.

— Ἀλλὰ τί κάμνετε αὐτοῦ;

— Ἐξεκάρφωσα τὸν πίθηκον.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἐπεκράτησεν ὀλίγων λεπτῶν σιγὴ.

— Κύριε Χάνς.

— Ὅριστε, δεσποινίς.

— Πρέπει νὰ συσχεφθῶμεν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Αὔριον εὐκαιρεῖτε;

— Μάλιστα, αὔριον.

Ἀκόμη ὀλιγόλεπτος σιγὴ. Ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ φύσις ἐμειδία.

— Κύριε Χάνς.

— Ὅριστε, δεσποινίς.

— Θάλω νὰ ἐπισπεύσω τὸ διαζύγιον.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ της ἐπρόδιδε μετ' ἑνὸς φωνῆν.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο ἐπιθυμῶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Χάνς δὲν ἦτο ὀλιγότερον περιλυτός.

— Διότι, ξεύρετε, δὲν πρέπει ν' ἀναβάλωμεν, κύριε.

— Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.

— Εἰσθε τῆς ιδέας ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῶρα;

— Ἄν τὸ ἐπιτρέψετε;

— Πῶς ὄχι; ἔλατε σὲ μετ' ἑνὸς φωνῆν.

— Τότε πηγαίνο νὰ ἐνδυσθῶ.

— ὦ! μὴ ζητεῖτε ἐτικέτα.

— Πολὺ καλὰ, ἔρχομαι.

Μετ' ὀλίγων ἡ θύρα τοῦ καταστήματος τῆς δεσποινίδος Νιοῦμαν ἠνοιχθή. Ὁ Χάνς ἀνέβη διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀναξίτητος του καὶ τὸν ἐξέπληξεν ἡ καθαριότης, ἡ τάξις, ἡ εὐδία...

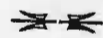
Ἡ δεσποινίς ἐφοροῦσεν ἕν λευκὸν μπλουζάκι, τὸ ὅποιον ἐκρυπτε τὸν ῥόδιον πλοῦτον τοῦ στήθους της.

— Σᾶς ἀκούω, δεσποινίς, ἤρχισεν λέγων ὁ Χάνς μετ' ἑνὸς φωνῆν συνεσταλμένην.

— Ἰδού, κύριε, ποῦθῶ νὰ σᾶς διαζευχθῶ, ἐν τούτοις...

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε. Παραδόξως ὅμως εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τοῦ πετρελαίου, τὸ πετρέλαιον τῆς λάμπας, μετ' ἑνὸς φωνῆν ἐφωτίζοντο οἱ δύο συνομιληταί, εἶχε τελειώσῃ καὶ τὸ φῶς σιγά-σιγά ἐχαμήλωνε.

Ἐν τούτοις ἡ συνομιλία ζωηρὰ ἐξηκολούθησε.

— Καὶ τὸ διαζύγιον ἐξεδόθη, τέλος; ἴσως ἐρωτήση τις.

— Μὴ εἶσαι τόσο κακός, ἀναγνώστα.

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ἀπέληξεν εἰς ὄλεον διόλου ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ εἰς ἀποτέλεσμα πολὺ φυσικόν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὁ Χάνς καὶ ἡ Νιοῦμαν δὲν διαπληκτίζοντο. Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Πετρελαίουπόλεως εἶδον τὴν ἐπαύριον, ὅτι τὰ μαγαζιά καὶ τῶν δύο εἶχον ἐνωθῆ εἰς ἕν καὶ μόνον!

E. E.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἄν ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ διευθετήσουν τὸν κόσμον κατὰ βούλησιν, ἀπὸ πολλοῦ ὁ κόσμος δὲν θὰ ὑφίστατο.

✧ Ἄν ὁ κόσμος ἀναπαύῃ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν μόνωσιν, καὶ ἡ μόνωσις πάλιν ἀναπαύει ἀπὸ τὸν κόσμον.

✧ Τὸ βῆρος πλαιῖου σφάλματος εἶναι φορτίον, τὸ ὅποιον πρέπει τις νὰ φέρῃ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν.

✧ Ἡ ζωὴ ἐξαντλεῖται ἐν τῇ προσπαθείᾳ, ὅπως εὐρεθῶσι πόροι ζωῆς.

✧ Ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν τὴν θλίψιν ἀκόμη.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Από τοῦ 12^{ου} μέχρι τοῦ 16^{ου} αἰῶνος.

Τί θυσιάζει.

Ἐκ τοῦ ἔρωτικῆς κώδικος :

«Ἡ πρότασις τοῦ γάμου δὲν εἶναι νόμιμος δικαιολογία κατὰ τοῦ ἔρωτος.

«Οὐδὲς δύναται ν' ἀποδυθῆ ἰς δύο ἔρωτας.

«Δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾷ τις ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ ἐντροπέυοι νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον.

«Ὁ νέος ἔρως διώκει τὸν προηγούμενον.

«Ὁ ἔρως οὐδὲν δύναται ν' ἀρνηθῆ ἰς τὸν ἔρωτα.

«Οὐδὲν κωλύει, ὅπως μία γυνὴ ἀγαπᾶται ἀπὸ δύο ἀνδρας καὶ εἰς ἀνὴρ ἀπὸ δύο γυναικας».

Ὁ Pierre de Roubaix :

«Δὲν ὑπάρχει τόσοσὺν κακὸς σύζυγος, ὅστις νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὑπακούσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ τέρπεται δι' αὐτῆς. Ὅταν λοιπὸν οἱ σύζυγοι ἀντιληφθῶν, ὅτι ἐκτός τῆς οἰκίας των, ἀλλαχοῦ, τοὺς ἀνακούουν καλλίτερον, παραμελοῦν τὰς συζύγους των ἐξ αἰτίας τῆς ἀπαθείας των. Αἰεὶ δυσχεραστοῦνται κατὰ πιν καὶ λυποῦνται. Ἐν τούτοις εἶναι δυσκολώτερον νὰ συλλάβῃς τὸ πουλί, ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κλουβί του, παρὰ νὰ τὸ ἐμποδίσεις νὰ φύγῃ».

Ὁ Ἀλφόνσος ὁ σοφός :

«Δὲν νὰ ζήσῃ καλὰ ἔν ἀνδρόγυνον, πρέπει ὁ σύζυγος νὰ εἶναι καλὸς καὶ ἡ γυναῖκα τυφλή».

Ὁ Chambier :

«Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ ἐκείνην, ποῦ τὸν ἀγαπᾷ, εἶναι ἀνθρωποκτόνος, κλεψίτης, ἱεροδούλος».

Ὁ Antoine Loysel :

«Οἱ γάμοι συναπτόνται ἐν τῷ οὐραῖῳ, ἀλλὰ συντελοῦνται εἰς τὴν γῆν».

Ὁ Lappe de Vega :

«Μὴ νυμφευθῆτε ποτὲ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε, οἱ δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ ἂν εἶσθε σᾶς προσκομίση μεταλλεῖον ὅλον χρυσοῦ».

Ὁ Montaigne :

«Εἰς εὐτυχῆς γάμος δὲν ἀποδέχεται ποτὲ τὴν συντροφίαν καὶ τοὺς ὄρους τοῦ ἔρωτος. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ διὰ τῆς φιλίας. Ἡ συζυγικὴ ζωὴ καθίσταται οὕτω γλυκεῖα, πλήρης ἐμπιστοσύνης, σταθερότητος καὶ ἀμοιβαιότητος. Οὐδεμίαν γνωρίζω γυναῖκα, ἣς, σύζυγος εὐτα, θὰ ἤθελε νὰ φαίνεται ἔρωμένη τοῦ συζύγου της. Ἄν αὕτη βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ὡς συζύγου, οὐδὲν τούτου τιμώτερον καὶ βεβαιώτερον.

«Ὁ Σωκράτης δὲν ἠρωτήθη τί εἶναι προτιμώτερον: νὰ νυμφευθῆ ἢ νὰ μὴ νυμφευθῆ τις, ἀπήντησεν, ὅτι θὰ μετανοήσῃ ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν κόμη τις. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, φρονῶ, ὅτι εἰς τὸν γάμον ἢ συνήθειαν καὶ ἡ κακὴ διαβίωσις μᾶς παρασύρουσιν. Τὸ πλεῖστον τῶν πράξεών μας γίνονται ἐκ τοῦ παραδείγματος καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐλογίης.

«Ὅσοι ἐνυμφεύθησαν τὰς ἐξωμένας των, ἐδυστύχησαν.

«Ὁ γάμος ἔχει μετ' αὐτοῦ τὴν χρησιμότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐστάθειαν. Ὁ ἔρως τοῦναντίον τήκεται μόνον εἰς τὴν τέρψιν, ἣς εἶναι περισσότερον μεγάλη, ὅσον καὶ οἱ προβαλλόμενα δυσκολία εἶναι μεγαλειότερα. Ὁ ἔρως θέλει κεντήματα. Δὲν ὑπάρχει ἔρως χωρὶς πῦρ καὶ ἀμυχάς».

Καὶ τίνα γνωμικὰ τῆς ἐποχῆς :

«Ὅ,τι ὁ ἀνδρας ἀπαγορεύει, αὐτὸ καὶ ἐπιθυμεῖ ἡ γυναῖκα.

«Ἐκεῖνος, ποῦ ἐνυμφεύθη ἀπὸ ξ, ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τοῦ βραβείου τῆς ὑπεμονῆς, ὅστις ἐνυμφεύθη δις, τοῦ ἀξίζει τὸ βραβεῖον τῆς τρέλλας».

«Πῶς τὸν θέλω; Πρῶτα-πρῶτα πολὺ ἔξυπνο, μορφωμένο, μὲ ἰδέας σωστάς καὶ σταθεράς. Θέλω νὰ εἶναι τέτοιος, ὥστε ν' ἀτενίζω πρὸς αὐτὸν μετὰ θάρρους καὶ ἐμπιστοσύνης, ἡ ὁποία θὰ ἀπορροῇ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐκτιμήσεώς μου καὶ ἀγάπης μου. Θεέ μου! πόσῃ αἰσθάνομαι δύναμιν ν' ἀφοσιωθῶ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ μὲ δώσῃ πραγματικῶς τὴν καρδιά του! Εἶναι τὸ ὄνειρον τῆς κόρης ἡ ἀφοσίωσις. Μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν της προσφέρεται εἰς ἐκεῖνον, ποῦ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐννοήσῃ κατὰ. Μ' ἀρέσει νὰ εἶναι ὑψηλός, μὲ παράστημα εὐγενικό, μὲ βλέμμα εὐλαβικό. Τὸν θέλω καὶ πλούσιον. Μήπως ὁμως θὰ τὸν ἀγαπήσω ὀλιγώτερον ἂν εἶναι πτωχός; Ὅχι βέβαια! ἀλλὰ ἀγαπῶ τὰ ταξίδια. Δι' ἐμέ δὲν ὑπάρχει μεγαλειότητα εὐχαριστήσις ἀπὸ τὸ νὰ εἶμαι σὲ ἓνα κομψὸ βαποράκι, ποῦ κυλᾷ σὰ γαλανὰ νερὰ καὶ σὲ φέρει σὲ ξένα μέρη, μάλιστα μ' ἐκεῖνον, ποῦ θ' ἀγαπήσῃ. Τί εὐχαριστήσις! Νὰ τρελλαίνεσαι γιὰ τὰ ταξίδια καὶ αὕτη ἡ εὐτυχία σου νὰ σοῦ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖνον! θὰ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι ἀτεριόριστος γι' αὐτόν. Εἶμαι ὀλίγον φαντασιόπληκτος, ἀλλ' ὁ ἀγαπητὸς κύριος Καρδιαλῆς γράφει νὰ τὸν ἀνοίξωμε τὴν καρδιά μας καὶ δὲν ἀφίω τὴν εὐκαιρίαν νὰ μοῦ φύγῃ, ἀφοῦ εἰς κανένα δὲν τολμῶ νὰ τὰ εἰπῶ. Τα ὄνειρα τῆς φαντασίας μου ἀρὰ γε θὰ πραγματοποιηθῶν ποτε;

«Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν πόθον τῆς ζωῆς μου — τ' ἀγαπητὰ μου ταξίδια — τὴν θυσιάζω, ἀρκεῖ νὰ εὐρω μὴ καρδιά μου νὰ μοῦ δοθῆ χωρὶς ὕστερο βουλήν καὶ ὑπολογισμούς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δώσω τὴν ἰδικήν μου, μὲ ὅλο τὸ εἶσθημα καὶ τὴν βαθεῖα στοργή, ποῦ ἔχει ἡ κόρη γιὰ τὸν μέλλοντα σύντροφον τοῦ βίου της καὶ τῶν ἰδανικῶν της.

Atala».

Μία με αὐτοπεποιθήσιν.

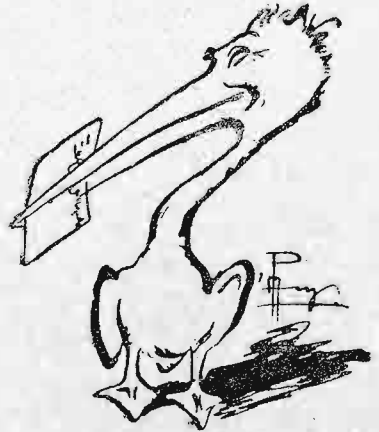
«Ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ὀνειρεύομαι εἶναι αὐτός: Σωματικῶς νὰ εἶναι ὡς ἐξῆς: σῶματος ἰσχυροῦ, ἀναστήματος μικροῦ, μελαγχροῖνός τὴν ὄψιν, μὲ μέλαινας διοπτροφόρους ὀφθαλμούς, ὄνα κανονικήν, στομα μᾶλλον μέγα, μὲ μύστακα ὁμοιάζοντα πρὸς ἀριεπιά. Ἡλικίας 30-35 ἐτῶν. Πνευματικῶς μὲ γνώσεις ἀρκετὰς καὶ καρδιά καλή. Κοινωνικῶς δ; εἶναι πτωχός. Προτιμῶ νὰ εἶναι δημοσιογράφος. Καὶ ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτήρος νὰ εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ συμφωνῆ μὲ τὸν ἰδικόν μου. Ἄλλως τε, δύναμαι νὰ τὸν κάμω νὰ συμφωνήσῃ κάλλιστα. Γνωρίζω τὸν τρόπον.

Ὁραία ξανθοῦλα».

Ἀγάπη καὶ μόνον ἀγάπη.

«Γιὰ μένα ὁ ἰδανικὸς σύζυγος θὰ εἶναι ὁ ἀνδρας ἐκεῖνος, ποῦ θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀληθινά. Ὡς πρὸς τὰλλα ἄς εἶναι μέτριος. Δὲν τὸν ὀνειρεύομαι εὐτε θεὸν στὴν εὐμορφιά, εὐτε φερωμένον μὲ δόξα καὶ μὲ χρυσάφι. Γεμάτον ὁμως ἀπ' ἀγάπην γιὰ μένα, ναί! εἶναι τὸ ὄνειρό μου.

Μία ὀρφανή».

Ἡ ΚΑΛΟΝΗ ΤΗΣ

Ἐνθυμοῦμαι ἓνα βράδυ, ποῦ ἡ ἀγάπη μου ἦλθε στὸ δωμάτιόν μου. Ὅταν τὴν εἶδα, ἐπήδησα ἀπὸ τὴν θέσιν μου τόσοσὺν ὀρμητικά, ὥστε ἡ λάμπα ἔσβυσε ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ φορέματός μου.

Ἡ φίλη μου ἐκάθησε καὶ ἤροχισε νὰ μὲ ἐπιπλήττῃ καὶ νὰ μοῦ λέγῃ:

— Διατί, μόλις μὲ εἶδες, ἔσβυσε τὴν λάμπα;

Τῆς ἀπήντησα:

— Ἐνόμισα, ὅτι ἔβλεπα τὸν ἥλιον νὰ ἀνατέλλῃ.

Ὅταν εἰς χυδαῖος ἔλθῃ καὶ τοποθετηθῇ πρὸ τῆς λυχνίας σου, σήκω καὶ διώξε τον ἐνώπιον ὄλων. Ἄν ὁμως ἐκεῖνος, ποῦ ἔλθῃ, ἔχει μειδίαμα γλυκὺ καθὼς τὸ σάκχαρον καὶ χεῖλη καμωμένα ἀπὸ μέλι, τότε κράτησέ τον καὶ σβύσε τὴν λυχνίαν σου. Τὸ μειδίαμά του εἶναι ἀρκετὸν νὰ σὲ φωτίσῃ.

Ἡ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ

Ἡρώτησαν ἓνα σοφόν:

— Κάποιος κάθεται ἀντικρὺ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του Αἰ θύραι του εἶναι κλεισταί, αἱ θεραπευαίνιδες ἔχουν κοιμηθῆ, ἡ ἐπιθυμία του ὀγκουῖται καὶ ὁ ἔρως του τὸν κυριεύει. Εἴμπορεῖ, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς προσευχῆς, ὁ ἀνθρωπος αὐτός νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ πάθος του καὶ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν πειρασμόν;

Ὁ σοφὸς ἀπήντησεν:

— Ἄν διαφύγῃ τὸν πειρασμόν, δὲν θὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν κακολόγων.

Εἴμπορεῖ ὁ ἀνθρωπος νὰ διαφύγῃ τὴν κακίαν τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ ν' ἀποφύγῃ τὴν κακολογίαν τοῦ συκοφάντου.

Δι' αὐτὸ κάμε τὸ καθήκόν σου, ἀφοῦ δὲν εἴμπορεῖς νὰ κλείσῃς τὸ στόμα τοῦ ἄλλου.

(Σααδῆς)

Ὁύμος.

ΘΑ ΜΕ ΞΕΧΑΣΟΥΝ

Τὰ μάτια μου σὲ λίγο θὰ κλεισθοῦν καὶ τῆς ζωῆς τὸ πανηγύρι θὰ τελειώσῃ, μέσα στὸ μαῦρο χῶμα θὰ σβυσθοῦν τὰ ὄνειρα καὶ οἱ πόθοι, πῶχῳ θεμελιώσει.

Τὰ μάτια μου σὲ λίγο θὰ κλεισθοῦν καὶ νύχτα ἀτέλειωτη τριγύρω μου θ' ἀπλώσῃ, χαρὰ καὶ φῶς γιὰ μένα θὰ χαθοῦν καὶ ὁ χρόνος κάθε ἐνθύμησίν μου θὰ σκοιῶσῃ.

Κανεὶς τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ πῆ καὶ αὐτὴ ἀκόμα, πῶχῳ τόσο ἀγαπῆσει. Τοὺς πεθαμένους ποιοὶ θὰ θυμηθοῦν;

Μὲ πῆρε ἡ ξεχασιά ἡ σκυθρωπὴ σᾶν ζοῦσ' ἀκόμα. Πεθαμένο θὰ μ' ἀφίση; Τὰ μάτια μου σὲ λίγο θὰ κλεισθοῦν.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 30

— 'Οχι, όχι, απήντησεν ἡ Βαλερία· ἀφαιτέ με νὰ σκεφθῶ.

— Καὶ κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ θάνατος κινεῖ τὴν θύραν μου;

'Ο Λεσπερᾶ, πρεφῆρων τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἔλαβε μελοδραματικὸν ὄφος.

— 'Αφήσατέ με νὰ συμβουλευθῶ τοὺς φίλους μου... τὸν συμβολαιογράφου μου παραδείγματος χάριν.

— 'Ο συμβολαιογράφος σας δὲν δύναται, παρὰ νὰ σᾶς ὑπακούσῃ. 'Οσον διὰ τοὺς φίλους σας, δὲν βλέπω νὰ ἔχετε καλλιτέρους ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας. Αὐτὰ θὰ ἐπικροτήσασιν τὸ σχέδιόν σας καὶ θὰ εὐλογῶσι τὸ ὄνομά σας.

— 'Αλλὰ δι' ἐμέ ἐπαπειλεῖται καταστροφή καὶ δυστυχία. Τὸ αἰσθάνομαι, τὸ βλέπω.

'Η Βαλερία ἤμυνοτο ἀνευ δυνάμεων, ἐξηντημένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀσθενείας. Πτωχὸν στρουθίον, ἡμιθανές, ἀσπαῖρον εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀνηλεοῦς ὄρνεου.

'Εκείνος ὁμως, ὀρθῶν τὸς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας, ἐξεβίωσε τοὺς τελευταίους τῆς κόρης διαταγμοὺς καὶ ἐμάντευε τὰ τελευταῖα τῆς ἐπιχειρήματα.

'Η Βαλερία εἶχε νικηθῆ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστρωτον, τὸ μέτωπόν τῆς ἔκοιεν. 'Ετρεμε κυριολεκτικῶς. Τέλος, με ἀσθενῆ φωνὴν ἐπανέλαβε:

— Μὲ φονεύετε, μὲ φονεύετε. Τὸ ἐννοεῖτε;

'Ο Λεσπερᾶ δὲν ἐτόλμησε νὰ μείνῃ παρὰ τῆ ἀσθενεῖ πλειότερον. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐξεδήλωσε συγκίνησιν. Τούναντιον μάλιστα, μόνον ἀνυπομονησίαν. 'Επίστευεν, ὅτι ἡδύνατο νὰ τελειώσῃ τὴν φορὰν ταύτην, νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἐπεθύμει. Οὐδὲν πλειότερον ἀπὸ μίαν συγκατάθεσιν, ἀπὸ μίαν ὑπογραφήν. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀντελήφθη, ὅτι χρειάζονται νέαι προσπάθειαι.

— 'Αλλά, Βαλερία, ἀγαπητὴ μου Βαλερία, ἓνα μόνον λόγον ζητῶ ἀπὸ σέ, ἓνα λόγον...

'Η κόρη ἔμας δὲν ἤκοιεν. Εἶχε βυθισθῆ εἰς τὸν πυρετόν. 'Εν τούτοις προσεπάθησε διακοπτομένη ν' ἀπαντήσῃ:

— 'Ο... χι, ὄ... χι!

'Αν ἡ Βαλερία ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν Λεσπερᾶ μετὰ τὴν ἀπάντησίν τῆς ἐκείνην, θὰ ἀπέθνησκε πορευθῆς. 'Ο ἐφιόλιτος τοῦ ποτομοῦ εἶχε πόλιν ἀνοξαγοιηθῆ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου.

12. — Τὸ ἔγκλημα.

'Ο πυρετὸς ἠῤῥανεν. 'Η κατὰστασις τῆς Βαλερίας ἐχειροτέρευεν. 'Ο ἰατρὸς ἀνέκριεν ὄλους, ὅσοι περιεποιούντο τὴν ἀσθενῆ. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔκαμεν ἀνοησίαν τιᾶ. Τούναντιον ὅλοι ἔμενον σύμφωνοι εἰς τὸς καταθέσεις των, ὅλοι ἐβεβαίουν, ὅτι ἡ Βαλερία ἀπελάμβανεν ἡρεμίας καὶ γολήνης. Οὐδεὶς σχεδὸν τῆ ἀπέτεινε τὸν λόγον. 'Ο Λεσπερᾶ μάλιστα ὑπερηκόντιζε τὸς προσπάθειας του. Διεβεβαίουν τὸν ἰατρόν, ὅτι ὁ ἴδιος ἐπηγρύπνει, ἵνα αἱ διαταγαὶ του ἐκτελῶνται κατὰ γράμμα. Καὶ χάριν πλειότερας ἀσφαλείας, ἔλεγε, δὲν θ' ἀφινε τὴν κλίνην τῆς ἀρρώστου μέχρι τελείας ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς. Μήπως δὲν εἶχεν αὐτὸς πλειότερον τῶν ἄλλων τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ὑγείαν τῆς προσφιλοῦς του Βαλερίας; 'Αν τὸ μοιραῖον ἐπληττε τὴν κόρην, τὸ δυστήχημα αὐτὸ δὲν θὰ ἐπέφερεν εἰς τὸν Λεσπερᾶ αἰώνιον πένθος;

Καὶ ἔκαμεν ὄντως καθὼς ἔλεγε. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ζερμαῖν καὶ ἡ Λουίζα διαδοχικῶς ἐφύλαττον τὴν Βαλερίαν. Τὴν νύκτα ὁ Λεσπερᾶ ἐπεφύλοξε δι' ἑαυτόν.

— 'Η Βαλερία, ἔλεγεν, ἔχει κάποιαν ἀντιπάθειαν δι' ἐμέ. 'Όταν μάθῃ τὸς προσπάθειας μου πρὸς θεραπείαν τῆς, θὰ ἀλλάξῃ γνώμην.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἔσπευδε νὰ καταλάβῃ τὴν πορὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς θέσιν· του.

'Η Βαλερία ἦτο βυθισμένη εἰς κωματώδη κατάστασιν, ἣτις διήρκει ὄρας, καὶ ἐκ ταύτης δὲν ἀπηλλάσσετο, εἰμὴ διὰ νὰ παραληρῇ.

'Ο ἰατρὸς ἐξεδήλωσε τὴν μεγαλειτέραν ἀνησυχίαν. Θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἐπαύριον πολὺ πρῶτ καὶ, ἀπομακρυνόμενος, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ψιθυρίζων:

— Κάτι μοῦ κρύπτουν ἐδῶ. 'Η ἀσθενής μου προσεβλήθη ἀπὸ μίαν ἐγκεφαλικὴν ὑπερδιέγερσιν ὅπως διόλου ἀνεξήγητον. Κάτι μοῦ κρύπτουν ἐδῶ. 'Όσον δι' ἐμέ, πλύνω τὸς χεῖρας.

'Εν τῷ πνεύματί του, ἡ Βαλερία ἦτο χαμένη, καὶ ἡ Ζερμαῖν, ἐννοήσασα τοῦτο, ἐξερράγη εἰς λυγμούς. 'Εξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐτὴ ἡμέραν καὶ νύκτα παρὰ τῆ ἀγαπητῆ τῆς θεῖα, ἀλλ' ὁ Λεσπερᾶ, ὡς καλὸς πατήρ, ἀπήτησεν, ὅπως ἡ Ζερμαῖν ἀναπαύεται συχνά. 'Η κόρη ὑπήκουσε, παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, καὶ ἀπεμακρύνθη. 'Εν τούτοις δὲν πορέλειψε νὰ συστήσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς:

— Περιποιήσου τὴν κολά, πατέρα, τοῦ εἶπε μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

— Μὴ φοβεῖσαι, κόρη μου· οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τόσον ἀδέξιοι, ὅσον τὸ φαντάζεσθε. Εἰμπερεῖτε, ἡ μητέρα σου καὶ σὺ, νὰ μένετε ἡσυχιοι.

'Ο Λεσπερᾶ ἐπέθεσε τὴν λόμπαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἔβαλε τὸ ἀμπᾶ-ζούρ, διὰ νὰ μὴ φθάσῃ τὸ φῶς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς. Πλησίον τῆς τραπέζης εὐτως ἐκάθισε καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ ἓνα βιβλίον.

'Η Βαλερία ἐφαίνετο ὡς νεκρά. Δὲν ἐκινεῖτο. 'Εμεινεν εἰς τοιαύτην κατὰστασιν περὶ τὰς δύο ὄρας· ἔπειτα ἀποτίμως ἐκινήθη ἐλαφρῶς καὶ ἐξέβαλε στεναγμόν.

'Ο Λεσπερᾶ ἀφῆκε τὸ βιβλίον καὶ τὴν παρετήρησεν.

'Εν τῇ γολήνῃ τῆς νυκτὸς μία φράσις, εἰς λόγος ἀντήχει εἰς τὰ ὠτά του, ἡ ὕβρις, τὴν ὁποίαν τοῦ προσήψεν ὁ Μαρι-Αδέλ, λέγων:

— 'Ο θάνατός τῆς θὰ εἶς ἔσαζεν, ἀφοῦ ὁ συνέταιρός σας θὰ τὴν ἐκληρονόμει διὰ τῆς γυναικὸς του.

Καὶ ἂν ἡ προσβολὴ ἐθίξε τὴν καρδίαν τοῦ Λεσπερᾶ, συνέβη τοῦτο, διότι συνήνησε ταύτην εἰς τοιαύτην κατὰστασιν, ὥστε νὰ τὴν κολλιεργῆσῃ. 'Η καρδία τοῦ Λεσπερᾶ ἀμοίραζεν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸς γονίμους γασίς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνομέουσι, εἰμὴ τὴν σποράν, διὰ νὰ ἀποδώσασιν τοὺς καρπούς. Μάλιστα, ὁ Λεσπερᾶ εἶχε σκεφθῆ καὶ τοῦτο!

Τὸ ὄνειρον τῆς θεῖας παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποτομοῦ δὲν ἦτο τί ἔττερον ἢ ἐφιόλιτος. 'Ο Λεσπερᾶ θὰ ἐξεπλήρσαστο πολὺ, ἂν ἤγνουε τὴν κόρην νὰ τὴν κατηγορῇ δι' ὀπόπειραν φόνου... ὄλλ' ὅ,τι τόχα δὲν ἔχομε, δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ κόμῃ; 'Ο θάνατος τῆς Βαλερίας θὰ ἀπλοποιεῖ πολὺ τὰ πράγματα. 'Ο μάγος ἀμίλησε τὴν ὀλήθειαν... 'Η θεῖα δὲν ἡδύνατο νὰ ἀφήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς εἰς οὐδένα ἄλλον, παρὰ εἰς τὴν ἀνεψιάν... 'Η Βαλερία δὲν εἶχε κόμει διαθήκην... ἀλλὰ καὶ ἂν τοιαύτη τις ὑπῆρχεν, ἡ Ζερμαῖν θὰ ἦτο ἡ μοναδικὴ κληρονόμος τῆς θεῖας τῆς. 'Εν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ ὑπόθεσις τοῦ Λεσπερᾶ θὰ ἐσώζετο. 'Ο Γκρανδιέ, ἔμμεσος κληρονόμος, ἦτο καὶ συνέταιρος τοῦ Λεσπερᾶ· θὰ κατέθετε λοιπὸν τὴν κληρονομίαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον 'Εχινᾶ. 'Η χρεωκοπία θὰ ἀπεσοβεῖτο.

— 'Εν τούτοις, ἂν ἡ Βαλερία ἐδέχετο!... ἐσκέφθη ὁ Λεσπερᾶ.

Διατί ὁμως ἠρηγήθη; 'Η γυναικαδέλφη του ἐφάνη ἀδιάλλακτος... 'Ητο βέβαια σφάλμα τῆς. 'Ο Λεσπερᾶ εὐδὲν εἴρισκε, διὰ νὰ κατηγορήσῃ ἑαυτόν... 'Η Βαλερία εἶχεν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καταδικασθῆ· ὁ ἰατρὸς σχεδὸν τὸ ἐδήλωσεν: 'Ακόμη μίαν νύκτα! 'Ακόμη ἴσως μίαν ἡμέραν καὶ ἡ θεῖα θὰ πορέδιδε τὴν ἀκαμπτον ψυχὴν τῆς...

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

'Επίσης εὐρίσκονται Κρέμαι 'Αφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκασιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν ἁραιότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκαλτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρριτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Οι άνθρωποι και από των αρχαιοτάτων ετι...

Ο πρώτος της αρχαιότητας άνηρ, όστις ήτχο...

Η καρδιά περιεγράφεται κακώς, οίδ' ήτο γνο...

Η άγνοια αύτη της ανατομικής του οργανισμού...

Υπό τούτα λοιπόν συνθήκας διατελοῦντες...

Ούτως είχαν τα πράγματα μέχρι του ΙΔ' περίπου...

Σημειώτεον δέ, ότι επί όλίγον συνετέλεσαν...

Ηδη λύονται τα τεως άλυτα προβλήματα...

Και ούτω ή περι του ανθρώπου 'Επιστήμη...

Σ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ήτο λουκουμτζής. Χρόνια πολλά έστέκετο σε μιάν γωνία...

Προχειρότατα, με μιάν δεκάραν, έγλύκαινε...

Ή μεγαλειτέρα πελατεία του ήτο τα παιδιά...

Τά πρώτα, μεσημέρι και βράδυ, σ' αυτόν άφιναν...

Ήτο τέλος μία διαρκής πηγή γλύκας, ή όποία...

Κάποιος φοβερός συνάδελφός του έδοκίμασε...

Ήτοσ και αυτός όλίγον παρέκει μικρό τραπε...

Μετά ένα μήνα ό φθονερός συναγωνιστής...

Ήξαφνα όμως, μετά άπουσίαν πολλών ήμερών...

Τόν ήρώτησαν πολλοί πώς έγενινεν ή τραγική...

— Ό Θεός να συγχωρέση τα πεθαμένα σας.

'Αλλ' αί άλλοτε παλαιά γνωριμίαι και αί πολλοί...

Όλοι και όλαι περνοῦν από κοντά του, τόν...

Αυτός, που τόσοσ κόσμον έγλύκαινε με μιάν δε...

Και έξακολουθει περιλυπώτατα να ζητιανεύη...

Είδα ζητιάνο να άπλώνη χέρι σε μέρη, που άλλοτε άμέτρητα σκορπούσε...

'Ασ...

'Αναχωρήσεις. — Ό επ' άδεία ένδημήσας έν...

— Ή λογία δεσποινίς και ποιήτρια Μαργαρώ...

Θάνατος. — Μετά πολλής λύτης έγνωσθη ό θά...

'Επισκέψεις. — Ό έκ των Συνοδικών Σεβ. Μη...

Ναυτιλιακόν γραφείον. — Εύχαρίστως πληρο...

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόην 'Ιππ...

Σαντζάλ (Σιτά Σουρ). Ήρωίαι και ποιήτρια τα...

Προόδου (Ταταούλων). Λειτουργεί κατά Κυριακήν...

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ό ειδικός περι την χειρομαντίαν κύριος Jean Paul...

προΐδη τα μέλλοντα, και να μεταβάλη την τύχην...

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Οι δικηγόροι κύριοι 'Ιωάννης Εύτυχίδης και...

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρά τραπεζιτικῆ ή έμπορικῆ ολι...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ., Γαλατά, Γενί Γιόλ, αριθμ. 11, Φαρμακείον Νικοπούθη.

Φυσικότατον.

— Τίνος υιός, παιδί μου, ήτο ο Τηλέμαχος;
— Του πατέρα του!

Δέν πειράζει.

— Πρόσεχε, τὸ μανίκι σου βουτῶ μέσα στὴ σουπιέρα.
— Δέν πειράζει, κυρία, σήμερα φορῶ τὴν λερωμένη μου ρόμπα.

Ἐπιφύλαξις.

— Ποιὸν ἀπεφάσισες νὰ πανδρευθῆς; τὸν Νίκον ἢ τὸν Παῦλον;
— Τὸν Νίκον, ὕστερα βλέπομεν.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Πρόσωπα: Δεσποινίς Καίτη, 18 ετών
Γεώργιος, 35 ετών
Γιάννης, υπηρέτης.

[Ἡ σκηνή εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς δεσποινίδος, ἰσόγειον δωμάτιον με χαμηλὸν παράθυρον πρὸς τὸν κήπον τοῦ σπιτιοῦ].

Γιάννης.— Σὲ πέντε λεπτά θὰ φέρω τὸ δείπνον τῆς δεσποινίδος.

Καίτη.— Ἐξοριστῶ, καλέ μου Γιάννη. Αὐτὸ θὰ εἶναι βέβαια δεῖπνον φιλακισμένης. Ἀφοῦ μ'ἔχουν ἀπόψε κλεισμένην ἐδῶ μέσα!

Γιάννης.— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ κυρία με διέταξε νὰ φέρω εἰς τὴν δεσποινίδα μόνον λίγο φαγί. Καὶ ὅταν μετὶ τὸ ἔλεγεν αὐτό, εἶχεν ἕνα οὐσιῶδες τρόπο! Θεέ μου! Ἐγὼ ὅμως ἔκομα κάτι περισσότερον διὰ τὴν δεσποινίδα καὶ θὰ εἶς φέρω πελλὰ πράγματα γιὰ νὰ γάτε ἀπόψε. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, μὴ μὲ περιδώσετε. Πηγαίνω νὰ τὰ φέρω. (Ἐξέρχεται).

Καίτη (μόνη παίρνει εἰς τὴν ἀγκυλιά τῆς τὸ σκυλάκι τῆς, καὶ κάθεται).— Ἔτσι λοιπόν! εἶμαι, λέγουν, τιμωρία. Καὶ γιατί; διότι ἔχω μάτια καὶ βλέπω, καὶ διότι ἔχω στόμα, ποῦ λέει ὅσα... βλέπω. Μετ' εἶπαν πῶς εἶμαι πολὺ κακοανατεθροσμένη. Μετὶ τὸ εἶπε δηλοδὴ ἡ μητέρα μου. Εἶναι λοιπὸν σκοτασματοσμένο ἕνα κορίτσι, ποῦ λέει τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν κἀμνει ποῦ δὲν καταλαβαίνει, ὅσα καταλαβαίνει πολὺ καλά; Αἰφνης σήμερον εἶδον τὸν κύριον Γεώργιον καὶ τὴν κυρίαν Χρωσιτίδου νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὸν περίπατον, ποῦ ἔκομαν στὸν ἵππον. Ὁ κύριος Γεώργιος εἶχε δύο σιλλαγματιὰς περμύδας κόκκινης ἐπὶ αὐτὸν εἰς τὸ μόνυλο καὶ τῆς κυρίας Χρωσιτίδου τὰ χεῖλη, ποῦ συνήθως εἶναι κατακόκκινα ἀπ' τὴν πολλὴν ὑγείαν, ὡς μὰς λέγει, ἦσαν κίτρινα. Δὲν ἐχρειάζετο καὶ πολὺς νὰς γιὰ νὰ κατολέβη κανεὶς τί ἐτρέξε. Γι' αὐτὸ, μόλις τοὺς εἶδα, ἐξάσπασα: μοιάζουν σὰν πλάκες φατιγραφεῖς ἢ θετικῆς, ὁ Γεώργιος, ἡ ὀρινητικῆς, ἡ κυρία. Αὐτὸ ἴταν ὄλεν. Ἡ μοιᾶ, ποῦ ἀγαπῶ πολὺ τὴν κυρίαν Χρωσιτίδου, με ποίρει καὶ μετὶ λέγει:— «Ἔσαι κακοανατεθροσμένη. Ἀπέψε δὲν θὰ λάβης μέρος εἰς τὸ δείπνον, θὰ εἶσαι τιμωρία. Ἐμπρός, μόσ». Καὶ νὰ με ἐδῶ περιορισμένη. Κολέ, πτεῖω τάχα ἐγὼ. ἂν ὁ Γεώργιος ἐφιλῆθης ἀπὸ τὴν κυρίαν Χρωσιτίδου καὶ ἂν ἡ κυρία αὐτὴ βάρη, ἀπὸ τὴν πελλὴν ὑγείαν. τὰ χεῖλη τῆς; (Ἐιστρέχει ὁ Γιάννης, φέρων φαγητά).

Γιάννης.— Σὰς τὸ ἔσπερα, δεσποινίς.

Καίτη.— Μπράβο, Γιάννη! Εἶσαι θαυμάσιος (τρώγει). Καὶ δὲν μετὶ λές τί νόνον ἐπὶ νῶν;

Γιάννης.— Τὸ δείπνον ἐτελείωσεν καὶ τώρα καταβοίνοι εἰς τὸν κήπον, γιὰ νὰ κἀνίσουν καὶ...

Καίτη.— Καὶ γιὰ νεύρη πόλιν καιρὸ ἡ κυρία Χρωσιτίδου... Ἄ! πῶσο μισῶ αὐτὴ τὴν γυναῖκα!

(Ὁ Γιάννης ἀπομακρύνεται, ἐνῶ ἡ Καίτη τρώγει. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν τὸ γεῦμά τῆς, παίρνει τὸ κάθισμα καὶ τὸ σκύλο τῆς, πηγαίνει καὶ κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρον).

Καίτη.— Πῶ, πῶ! τί φωνές, τί κακό, τί γλέντι! Ἀναθεματισμένη Χρωσιτίδου, ποῦ ἐξ αἰτίας σου δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ κάτω. Ἀλλὰ τί βλέπω; κάποιος ἔρχεται ἀπ' ἐδῶ... Ποιὸς νᾶναι τάχα; Ἄ! τὸν διακρίνω, εἶναι ὁ Γεώργιος. Τώρα θὰ φανῆ καὶ ἡ κυρία Χρωσιτίδου. Τὸν βλέπω, προχωρεῖ... Ἄ! ὄχι εἶναι μόσ. κἀνίξει.

(Ὁ Γεώργιος πλησιάζει).

Γεώργιος.— Καλησπέρα, δεσποινίς.

Καίτη.— Καλησπέρα σας. Τί ἐπάθετε καὶ ἀφήσατε τοὺς συντρόφους σας;

Γεώργιος.— Τίποτε, ἐπεθύμησα νὰ γυρίσω λίγο εἰς τὸν κήπον, νὰ πλανηθῶ ὑπὸ τὰ δένδρα, νὰ ρεμβάσω, μετὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι, ὅπως εἰς τὴν ἀρχαιότητα, θὰ εὕρισκον κομμιάν Ἀμαδρυάδα. Καὶ τὸ ἐπέτυχον.

Καίτη.— Θὰ ἀπογοητευθῆτε. Ἡ Ἀμαδρυάς, ποῦ ὑπόθετε εἶναι ἀπόψε δύσθυμος καὶ χωρὶς διαθέσει.

Γεώργιος.— Ἀλήθεια; δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἤλθετε εἰς τὸ τραπέζι.

Καίτη (προσποιουμένη).— Ναί, μιὰ φοβερὴ ἡμικρανία, ὡς περὶ τῆς... περὶ τῆς δηλοδὴ νὰ φάγω μόνη.

Γεώργιος.— Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συντροφεύσω;

Καίτη.— Κοὶ γιατί ὄχι;

Γεώργιος (ἀναρριχᾶται καὶ πηδᾶ ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Καίτης).— Τί ὠραία δωμάτιον! Τί ὠραία λουλουδία! πῶσον ἀφθονά! Εἶσθε λοιπὸν ὀργαντικῆς;

Καίτη.— Δὲν ξεύρω. Ἀγαπῶ τὰ ἀληθινὰ, τὰ δάση, τὰ ἴψα!

Γεώργιος.— Μ' αὐτὸ εἶναι σημεῖον φανερόν' στοιχηματιζῶ, ὅτι σκεπτεσθε κάποιον!

Καίτη.— Καὶ σὸν ποῖον φαντόζεσθε;

Γεώργιος.— Ἄ! δὲν εἶμφοσῶ νὰ τὸν προσδιορίσω ἀκριβῶς. Ἀλλ' ἐξέπαντες θὰ εἶναι ἰσποῖες νέος με γύστο, εὐγενής, κομψός, ἀνεπτυγμένος.

Καίτη.— Καλὰ τὸ ἐφαντάσθητε. Τέτοιος εἶναι.

Γεώργιος.— Καὶ ποιὸς εἶναι τότε αὐτός;

Καίτη.— Αὐτὸ εἶναι μυστικόν.

Γεώργιος.— Πῶς; καὶ ἀπὸ ἕνα παλαιὸν φίλον, ὅπως εἶμαι ἐγὼ, τὸ κρύπτετε; τότε εἰπέτε μου με ποῖον μοιάζει.

Καίτη.— Μοιάζει, μοιάζει... με εἶς... Μὰ πῶς, Γεώργιε, ἐφήσατε τὸς φίλους σας καὶ ἤλθετε ἐδῶ νὰ ἀλυσορῆστε μοζὶ μου; δὲν φριβεῖσθε μὴ σὰς κακιολογήσουν ἐκεῖνοι;

Γεώργιος.— Μήπως καὶ σεῖς δὲν εἶσθε φίλη ἀγαπητὴ πολὺ ἀγαπητὴ;

Καίτη.— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καθὼς ἐκείναι.

Γεώργιος.— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε με αὐτό;

Καίτη.— Παρακαλῶ, νὰ καταλαβαίνετε περισσότερον. Ἡ νομίζετε, ὅτι δὲν ξεύρω τὰ διάφορα ἐπεισοδία σας;

Γεώργιος.— Πελοσ σὰς τὰ εἶπε;

Καίτη.— Κονεῖς. Εἶμαι ἰκανὴ νὰ τὰ ἀντιληφθῶ μόνη μου. Ναί, μόνη μου. Λοιπὸν, διὰ μιάν φίλην σας, τὴν τελευταίαν, ἡ ὁποία σὰς κατέστρεψεν,

ἠναγκάσθητε νὰ κόμειτε ἕνα ταξίδι στὴν Ἀμερικὴν. Σεῖς ἐφύγατε, διὰ τὰ ἀπομακρυνθῆτε. Ἀλλ' ἐρωτήσατε τί ἐγεινεν ἐδῶ.

Γεώργιος.— Τί ἐγεινεν;

Καίτη.— Με ἐκόμειτε νὰ μάθω ὄλην τὴν γεωγραφίαν τῆς Ἀμερικῆς. Ποταμούς, δάση, πόλεις, βουνά.

Γεώργιος.— Ἀλήθεια;

Καίτη.— Ἐρωτήσατε τὸν θεῖόν μου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτολμύσα κομμιά φορὰ νὰ ἐρωτήσω γιὰ σὰς.

Γεώργιος.— Ὡστε ἐσκέπτεσθε κάποτε καὶ ἐμένα;

Καίτη.— Βεβαίῶτα, ἐρωτήσατε τὸ σκυλάκι μου' σ' αὐτὸ ἔλεγα τὰ μυστικά μου.

Γεώργιος.— Πῶσον ἤθελα νὰ τὰ ἤνονα!

Καίτη.— Δὲν μπορεῖτε νὰ τ' ἀκούσετε.

Γεώργιος.— Ἀφοῦ ἦσαν γιὰ μέ;

Καίτη.— Ναί, ἀλλὰ τότε μόνον σὰς ὀμιλῶ με θάρρος, ὅταν σεῖς λείπετε καὶ ὅταν εἶς ἀντικαθιστῆ ὁ σκύλος μου. Ἀλλὰ σταθῆτε, ἀκούω μιάν φωνήν' εἶς φωνάζουν' εἶναι ἡ κυρία Χρωσιτίδου.

(Ἀκούεται μιὰ γυναικειὰ φωνή, καλοῦσα:— Γεώργιε, Γεώργιε!)

Καίτη.— Πηγαίνετε, πηγαίνετε καὶ ξεχάσατε τῆς τρέλλες, ποῦ εἶπα.

Γεώργιος.— Πῶς; νὰ ξεχάσω αὐτὰ τὰ χαριτωμένα λόγια;

Καίτη.— Δὲν ξεύρω (με πείσμα). Θὰ κόμειτε ἕνα ἄλλο ταξίδι βέβαια...

Γεώργιος.— Ἴσως μαζί σας μετὰ τοὺς...

Καίτη.— Θὰ πᾶτε πάλιν πολὺ μακρὰ καὶ ἐγὼ θὰ μείνω παλιν ἐδῶ...

Γεώργιος.— Καίτη, ἀκουσέ με. Δὲν εἶμφορῶ, δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὰς ἀφήσω μετὰ τὸ γλυκὺ ὄνειρο, ποῦ μοῦ ἐάματε νὰ ἀπολαύσω. Ἡ χάρις, ἡ νεότης σας, ἡ ψυχὴ σας...

Καίτη.— Καὶ ἡ κυρία Χρωσιτίδου;

Γεώργιος.— Λίγο με μέλει γι' αὐτήν.

Καίτη.— Καὶ τὸ σημεριὸν τῆς φιλῆς;

Γεώργιος.— Δεσποινίς, παρακαλῶ, νὰ μοῦ τὸ ἀπαλείψατε.

Καίτη.— Πῶς;

Γεώργιος.— Ὅπως νομίζετε καλλίτερον.

Καίτη (παίρνει τὸ μανδύλι τῆς καὶ τοῦ τρίβει τὸ μάγουλο).

Γεώργιος.— Θὰ προτιμοῦσα με ἄλλον τρόπον.

Καίτη.— Ἐνόησα! (τὸν ἐναγκαλιζέται καὶ τὸν φιλεῖ).

Γεώργιος (κἀμνει τὸ ἴδιο).— Ἄν ἤξεύρατε πῶσον σὰς ἀγαπῶ!

Καίτη.— Ἐγὼ ἤμην ἡ πρώτη (φύγει ἀπὸ τὴν ἀγκάλην του).

Γεώργιος.— Πῶς; ἐκουράσθητε; ποῦ πηγαίνετε;

Καίτη.— Πηγαίνω ν' ἀνακοινώσω στὸν σκύλο μου τὸ εὐχάριστον γεγονός!

(Carla di Calabria)

ΚΑΠΙΣΙΟΣ

